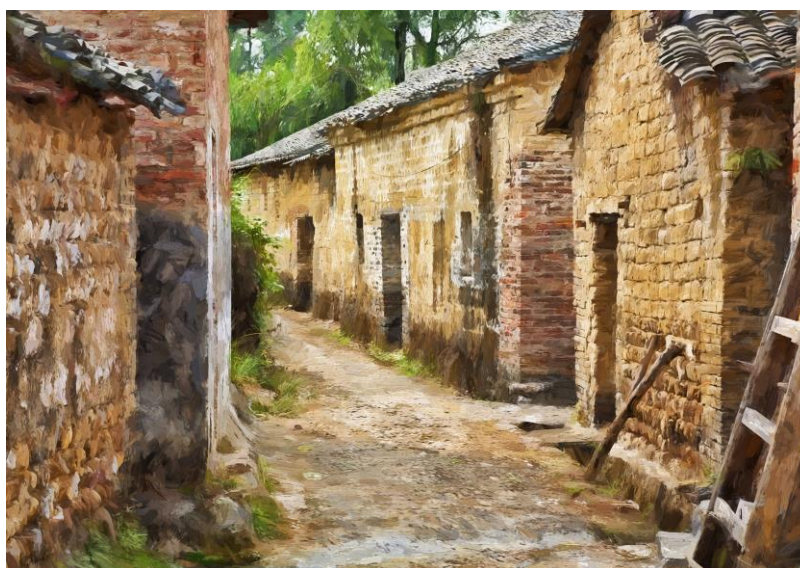


บทที่ 2

มาพบกับพระเจ้า



การกระทำที่เสี่ยงและบ้าบิ่น

พวกเราสองสามคนเริ่มประชุมลับเพื่อพูดคุยถึงวิธีหนีออกจากประเทศจีน เราตัดสินใจกันว่าจะให้สองคน (ผมเป็นหนึ่งในนั้น) เดินทางไปทางใต้เพื่อหาทางออกจากประเทศจีน แล้วส่งข่าวเส้นทางหลบหนีให้คนอื่นได้ทราบ

เพื่อนร่วมทางของผมกับผม ทำสิ่งที่ออกจะเสี่ยงและบ้าบิ่น เราขึ้นรถไฟไปกวางโจว¹ และเมื่อไปถึงเราพยายามหาคนนำทางที่อยากได้เงินที่จะบอกทางให้เราข้ามชายแดน แต่เราหาใครไม่ได้เลย ความจริงแล้ว มีคนนำทางจำนวนมากถูกพวกทหารคอมมิวนิสต์ซึ่งปลอมตัวเป็นผู้ลี้ภัยจับได้และถูกฆ่าเพื่อไม่ให้คนทั่วไปตามเหยียงอย่าง ดังนั้นเราจึงตัดสินใจไปเสินเจิ้น² โดยไม่มีคนนำทาง และข้ามชายแดนในตอนกลางคืนโดยรู้ดีว่าเรากำลังเสี่ยงชีวิตของเรา

¹ Guangzhou

² Shenzhen

แม้ว่าเราไม่ได้นับถือศาสนาก็ตาม แต่ผมก็รู้สึกแปลกๆ ในคืนก่อนที่เราจะออกเดินทางไปเสเงิน สัมผัสที่ทกในการรับรู้ของผมบอกผมว่า เรากำลังจะเจอปัญหา เพื่อนร่วมทางของผมก็รู้สึกอย่างนั้นด้วย เราจึงไม่แน่ใจว่ากลางสังหรณ์นี้จะร้ายแรงแค่ไหน ผมนึกถึงบันทึกของคนจีนสมัยโบราณว่า การรับรู้ทางวิญญาณเป็นสิ่งสำคัญในการรบ เพราะมนุษย์มีวิญญาณที่มีศักยภาพในการรับรู้สิ่งฝ่ายวิญญาณได้ (พระคัมภีร์ยังกล่าวว่ามีวิญญาณ) แต่เราไม่ได้เข้าใจหลักการนี้ดีพอ จึงมองข้ามเรื่องนี้ว่าเป็นความรู้สึกที่แปลก

วันต่อมาเราก็ออกเดินทางไปเสเงิน เมื่อรถไฟถึงที่นั่น เรารู้ว่าโชคไม่เข้าข้างเราเสียแล้ว ส่วนนั้นของเสเงิน มีรั้วลวดหนามล้อมไว้และมีทหารเฝ้าอยู่ทุกที่ ผู้โดยสารลงจากรถไฟและหนีบไปผ่านแดนของตนออกมา เราพยายามเดินตามผู้คนที่กำลังมุ่งหน้าไปยังฮ่องกง คนส่วนใหญ่มีใบผ่านแดนไปฮ่องกง แต่เราไม่มี เราจึงแยกจากพวกเขาและเดินไปทางหมู่บ้าน เราเดินไปได้ไม่ไกล ก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งพร้อมกับเด็กชายข้างหน้าเรากำลังถูกทหารสามสี่คนตรวจเอกสารของเขาอยู่ เราพยายามแอบผ่านทหารเหล่านั้นในช่วงที่พวกเขากำลังยุ่งอยู่ แต่มีทหารคนหนึ่งเห็นเราและเรียกเราให้กลับมา เมื่อเราไม่มีเอกสารผ่านแดนให้ พวกเขาจึงค้นตัวเรา โชคร้ายที่ผมเอามีดเดินป่ามาด้วยเพื่อใช้ป้องกันตัวเมื่อจำเป็น เขาถือมีดสแตนเลสที่ดูน่าอันตรายเล่มนั้นมาจ่อตรงหน้าผมและถามว่า มีดนี้ใช้ทำอะไร ผมบอกเขาว่าใช้ผ่าแตงโม! เห็นได้ชัดว่าเขาไม่เชื่อที่ผมบอก เราจึงถูกจับและถูกพาไปขังพร้อมกับผู้ชายซึ่งมากับเด็กคนนั้น

คุกที่พวกเขาถูกขัง เป็นบ้านหลังเล็ก ๆ ล้อมด้วยเครื่องกันแต่ละอันที่หนัก เมื่อเรากำลังเดินเข้ามาในคุกนั้น ผมก็ศึกษาทุกรายละเอียดโดยรอบเพื่อวางแผนหลบหนี ไกลออกไป ผมเห็นใบหน้าของผู้คนที่แอบมองอยู่หลังลูกกรงหนานั้น มีทหารยืนประจำการอยู่ทุกที่ จากการเคลื่อนไหวและการถือปืนของพวกเขา ผมสามารถบอกได้เลยว่าพวกเขาเป็นทหารที่ผ่านการฝึกมาอย่างซ้ำซ้อน เราถูกขังอยู่ข้างในบริเวณคุก เรารอแล้วรออีก รอให้ผู้บังคับบัญชาตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรกับเรา เวลาสี่ดียวออกไปเหมือนจะไม่สิ้นสุด นักโทษบางคนกระซิบกระซาบกันเองว่า พวกเขาจะถูกยิงเป้าเป็นแน่

ได้พบกับพระเจ้า

เมื่อใครสักคนกำลังเผชิญกับความตาย มันจะทำให้เขารับรู้และไว้วางใจกับความรู้สึกต่อสิ่งฝ่ายวิญญาณ ผมนั่งอยู่ตรงนั้นแล้วพูดกับตัวเองว่า “ผมยังหนุ่มอยู่ แต่นี่ดูเหมือนว่าจะเป็นจุดจบสำหรับผมแล้ว ความฝันความใฝ่ฝัน และความหวังทั้งหมดจบลงแล้ว คุณพ่อคุณแม่ของผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับผม” ผมหยุดคิดว่า “ชีวิตคืออะไรกันแน่? แล้วเรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร?” ผมซ้กจะเริ่มหมดหวัง ผมบอกกับตัวเองว่า “ผมจะไม่อยู่เฉย ๆ หรอก! ถ้าผมจะต้องตาย ผมก็จะสู้ตาย ผมจะเอาชีวิตทหารสักสองสามคนก่อนที่พวกเขาจะยิงผมตาย!” ผมจึงเริ่มศึกษาการเคลื่อนไหวของทหารคนหนึ่ง เพื่อดูว่าผมจะคว่ำปืนมาจากเขาได้อย่างไร

ทันใดนั้นก็มีคนตัวหนึ่งบินข้ามหัวผมไป ผมจึงเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า และสงสัยว่าจะมีพระเจ้าอยู่บนนั้นไหม พระเจ้ามีอยู่จริงไหม? มีหลายคนที่เชื่อในพระเจ้าด้วยเหตุผลทางอารมณ์ แต่ถ้ามีพระเจ้าอยู่

จริงๆ ละ? ถ้าเป็นเช่นนั้น ชีวิตของผมก็ได้พลาดเป้าครั้งใหญ่ที่สุด ผมจะรู้ได้อย่างไรว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริงไหม? นี่เป็นโอกาสของผม ที่จะเห็นว่าพระองค์จะสามารถช่วยผมได้หรือไม่

ผมรู้ว่าผมไม่มีสิทธิเรียกร้องกับพระเจ้า เพราะผมเองไม่ได้เป็นคริสเตียนด้วยซ้ำ ผมเคยคิดว่าพวกคริสเตียนอ่อนแอและโง่เขลา ครั้งหนึ่งมีผู้ปกครองคนหนึ่งของคริสตจักรเคยพูดกับผมเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียน และผมก็มีความสุขกับการทำลายล้างข้อพิสูจน์ของเขา สำหรับผมแล้ว การที่เขาไม่สามารถจะแก้ต่างให้ข้อพิสูจน์ของเขาเองได้นั้น เป็นการยืนยันการมองของผมว่า คริสเตียนเป็นพวกที่อ่อนแอทั้งด้านอารมณ์และสติปัญญา และมันยังพิสูจน์ให้ผมเห็นว่าพระเจ้าไม่มีอยู่จริง แต่ผมเข้าใจผิด ความล้มเหลวในการแก้ต่างให้กับข้อพิสูจน์ของผู้ปกครองคนนั้น ไม่ได้หมายความว่าไม่มีหลักฐานที่จะแก้ต่าง ผมคิดได้ว่า สุดท้ายแล้วตัวผมเองต่างหากที่โง่เขลา ไม่ใช่ผู้ปกครองคนนั้น ความภูมิใจและความเชื่อมั่นในตัวเองของผม ผลสุดท้ายแล้วได้ทำอะไรสำเร็จให้ผมบ้าง? นี่แหละ ผมจึงกำลังนั่งอยู่บนก้อนหินนี้ กำลังรอคอยให้ชีวิตมาถึงจุดจบที่น่าอดสู

ผมมองขึ้นไปเบื้องบน แล้วก็สงสัยว่าใครสักคนจะมารู้จักพระเจ้าได้อย่างไร แต่ผมเองรู้สึกพระเจ้าคงไม่อยากจะพูดคุยกับผมหรอก เพราะนิสัยที่ผมเคยเยาะเย้ยพวกคริสเตียน ผมจึงไม่ควรพยายามอธิษฐานด้วยซ้ำ แต่ผมก็ได้ข้อสรุปว่า ทางเดียวเท่านั้นที่จะรู้จักคนๆ หนึ่งได้ ก็โดยการไปพูดคุยกับเขา หลักการของชีวิตนี้ใช้กับมนุษย์และก็ใช้กับพระเจ้าได้ด้วย เมื่อคุณพูดกับพระเจ้าและพระเจ้าพูดกับคุณ คุณก็ได้มารู้จักพระองค์ ดังนั้นผมจึงพูดกับตัวเองว่า “ผมจะต้องเริ่มต้นที่ไหนสักแห่ง ถ้าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง ก็น่าจะเป็นไปได้ว่าพระองค์จะทรงตอบผมเมื่อผมพูดกับพระองค์”

ผมกำลังเคาะประตูสวรรค์ ผมไม่รู้ว่าจะอธิษฐานอย่างไรด้วยซ้ำ รู้แต่เพียงว่าผมจะต้องจริงจังกับพระเจ้า ผมจึงอธิษฐานว่า “โอ พระเจ้า ถ้าพระองค์ทรงอยู่ที่นี้ ถ้าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่จริง ถ้าพระองค์มีจริง ถ้าพระองค์ดำรงอยู่จริง ตอนนี้ผมก็มาอยู่ต่อหน้าพระองค์แล้ว ขอพระองค์ช่วยพาผมออกจากคุกด้วย ถ้าพระองค์ไม่ทรงช่วยผม ผมก็อาจจะต้องตายในวันพรุ่งนี้ ผมรู้สึกละเอียดใจที่ต้องร้องหาพระองค์ในขณะที่ผมอยู่ในสภาพที่ย่ำแย่อยู่ที่นี่ ผมยังรู้ด้วยว่าผมไม่สามารถจะรอดได้ตามเงื่อนไขของผมเอง ฉะนั้นถ้าพระองค์จะทรงช่วยผมให้ออกจากคุกและช่วยผมให้รอดชีวิต ผมก็จะรู้ว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่จริง แล้วผมจะรับใช้พระองค์และมีชีวิตเพื่อพระองค์ไปตลอดชีวิตของผม”

ผมรู้สึกถ้าพระเจ้าทรงดำรงอยู่จริง มันจะต้องนำมาหัตถ์จรรย้อย่างมากที่จะได้รู้จักพระองค์และรับใช้พระองค์ ตอนนี้คุณคงเห็นแล้วว่าทำไมผมจึงพูดในตอนต้นของคำพยานว่า การมาเป็นคริสเตียนของผม นั้นแยกกันไม่ได้กับการรับใช้พระเจ้าของผม ในขณะที่ผมมาหาพระเจ้า ผมได้ปฏิญาณไว้แล้วว่า จะรับใช้พระองค์ไปจนตลอดชีวิตของผม

หลังจากอธิษฐานอย่างนั้นแล้ว ผมก็นั่งอยู่ตรงนั้นโดยไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น และแล้วก็มีความอย่างเกิดขึ้น ผมสัมผัสได้ว่าประตูสวรรค์กำลังเปิด ผมกำลังยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า! แม้ผมจะไม่ได้แสวงหาประสบการณ์การทรงอยู่ของพระเจ้า แต่ผมก็รู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่ที่นั่นรอบๆ ตัวผม ในเศคาริยาห์ 2:5 พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า “เราจะเป็นเหมือนกำแพงเพลิงล้อมเธอไว้ และเราจะเป็นคัณฑ์ศรีในเมืองนั้น” นี่เป็นประสบการณ์ของผมที่รู้อยู่แก่ใจ แม้ว่าผมจะไม่ได้รู้ถึงข้อนี้ในเวลานั้นก็ตาม

ผมมีความยินดีในใจอย่างมากจนผมคิดว่าผมกำลังบ้าไปแล้ว ผมดีใจมากจนอยากจะกระโดดโลดเต้น ผมไม่เคยรู้สึกอะไรอย่างนี้มาก่อน ที่มีอาการเหมือนคนเมา

ผมสามารถเข้าใจความรู้สึกในวันเพ็นเทคอสต์ ที่พวกอัครทูตเต็มด้วยความยินดีอย่างมากจนคนอื่นๆ คิดว่าพวกเขาเมาเหล้าอุนกัน ใบหน้าของผมคงจะเปล่งปลั่งไปด้วยความยินดี เพราะเพื่อนร่วมทางของผมที่ถูกจับพร้อมกันถามผมว่า ทำไมผมจึงยิ้ม ผมควรบอกเขาไหมว่าผมเพิ่งได้พบกับพระเจ้า? ผมไม่รู้จะพูดอะไร จึงบอกเขาแค่ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี เขาย้อนถามว่า “ที่บอกว่าทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดีนั้นหมายความว่าอย่างไร? เรากำลังจะถูกยิงเป่านะ!” แต่ยิ่งผมบอกเขามากเท่าไรว่าทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี เขาก็ยิ่งโกรธมากขึ้น เขาร้องตะโกนดั่งขึ้นและดั่งขึ้น จนทหารคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “เจียบเดี๋ยวนี! เราไม่อนุญาตให้คุยกัน!”

การได้พบกับพระเจ้านั้นลึกลับ จนผมรู้ว่ามีการอัศจรรย์เกิดขึ้น ผมเริ่มถามตัวเองว่าประสบการณ์นี้จะหมายถึงอะไร มันน่าจะหมายถึงสิ่งเดียวเท่านั้น คือพระเจ้ากำลังบอกกับผมว่า พระองค์ได้ทรงตอบคำอธิษฐานของผมและจะพาผมออกไปจากคุก! ขณะที่ผมกำลังคิดถึงเรื่องนี้อยู่ ผู้บัญชาการก็กลับมาพร้อมกับชายคนหนึ่งที่ถูกจับพร้อมกับเด็กชาย เขาเพิ่งสอบปากคำชายคนนั้นเสร็จ ทหารก็เปิดประตูคุก แล้วผลักชายคนนั้นเข้ามาข้างในและปิดประตูดั่งปัง ชายวัยสี่สิบคนนี้อาจไม่ได้ทำอะไรผิดร้ายแรงเหมือนผม เขาไม่ได้พกอาวุธสักอย่าง มีหน้าซำยังมากับเด็กด้วย ผมช่างกล้าเกินไปไหมที่จะคิดว่าพระเจ้าจะทรงปล่อยผมออกจากคุก?

สอบปากคำ

ผมถูกเรียกเข้าไปสอบปากคำ เจ้าหน้าที่พาผมเข้าไปอีกห้องหนึ่งที่โล่งๆ มีม้านั่งตัวเดียวอยู่ตรงมุมห้อง (ให้ผมนั่ง) และมีโต๊ะกับเก้าอี้ชุดหนึ่งอยู่อีกมุมหนึ่ง (ซึ่งเป็นที่นั่งของเจ้าหน้าที่) ผมอยากนั่งใกล้กับเขามากกว่านี้เพื่อจะได้พูดกันซึ่งๆหน้า ผมจึงยกม้านั่งและเดินเข้าไปหาเขา เขาตั้งปิ่นออกมาและสั่งให้ผมถอยกลับไปนั่งที่มุมเดิม

เขาถามผมหลายคำถาม เช่น ผมทำอะไรอยู่? ผมเป็นคนขององค์การลับใดหรือไม่? ทำไมผมจึงพยายามจะเข้าไปห้องงง?

ผมตอบว่า “มีใครที่สติดีอยากจะเข้าไปห้องงงหรือ? ผมแค่ต้องการหาทางเลี้ยงปากเลี้ยงท้องในเส้นเงิน เพราะชีวิตของผมยากลำบาก” เขาพูดว่า “ขอถามตรงๆว่า ถ้าให้โอกาสคุณไปห้องงง คุณจะไปไหม?” ผมพูดว่า “ถ้าคุณถามอย่างนั้น ผมก็จะรับข้อเสนอของคุณ แต่คุณต้องการอะไรกันแน่?”

เขาจดบันทึกหลายหน้า เมื่อบันทึกเสร็จ เขาก็สั่งให้ผมพิมพ์ลายนิ้วมือของผมลงบนกระดาษนั้น ผมบอกเขาว่าผมจะไม่ยอมทำ จนกว่าผมจะได้อ่านคำสารภาพของตัวเองเสียก่อน แต่เขาไม่ยอมให้ผมอ่าน ดังนั้นผมจึงพูดว่า “ผมกำลังเซ็นชื่อยอมรับความตายของผมใช่ไหม?” เขาตอบว่า “นั่นก็แล้วแต่คุณ คุณจะให้เราพิมพ์ลายนิ้วมือของคุณหรือไม่?”

³ Commander Li

ผมอยู่ในสถานการณ์ที่หมดหวัง ไม่ว่าจะทางไหนผมก็คงจะถูกยิงทิ้งอยู่ดี ดังนั้นผมจึงพิมพ์ลายนิ้วมือบนกระดาษนั้นและถูกพาออกไปจากห้อง จากนั้นเขาก็เรียกเพื่อนของผมเข้าไป และพูดกับเพื่อนผมว่า “เพื่อนของคุณสารภาพหมดทุกอย่างแล้ว นี่คือคำสารภาพ อ่านสิ!” หลังจากที่เพื่อนของผมอ่านเสร็จ เขาก็หน้าซีด พูดว่า “อะไรนะ? สารภาพทั้งหมดนี้หรือ?” ชะตาของเราขาดแล้ว จนถึงวันนี้ผมก็ยังไม่รู้แน่ชัดว่าผมได้ “สารภาพ” อะไรไป นั่นคือเหตุที่ผมระมัดระวัง เมื่อผมได้ยื่นสิ่งที่เรียกว่า “คำสารภาพ” ที่ถูกกล่าวหาโดยผู้นำคริสตจักรในประเทศจีน

ผมรู้เรื่องทั่วไปบางอย่างเกี่ยวกับคำสารภาพของผม เพื่อนของผมเล่าให้ฟังว่า ผมได้สารภาพว่าเป็นสมาชิกในองค์การลับแห่งหนึ่ง และผมได้ทำสิ่งนี้สิ่งนั้น สิ่งที่ผมถูกกล่าวหาว่าทำไปนั้นก็เพียงพอที่จะจับผมไปขังเข้าได้มากกว่าสามครั้งที่เดียว! เราไม่สามารถทำอะไรได้เลย นอกจากรอให้พวกเขาพาเราไปยังเป้า ผมได้ยืนยันคำสารภาพนั้นแล้วด้วยลายพิมพ์นิ้วมือของผม ผมเริ่มสงสัยว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานของผมและพาผมออกจากคุกได้อย่างไร

เมื่อคำมีดแล้ว เรายังไม่มีอาหารอะไรลงท้องเลย มีครั้งหนึ่งเจ้าหน้าที่เดินมาหา ผมคิดว่าเวลาของผมมาถึงแล้ว แต่เขาแค่ต้องการจะขังเราคืนนั้นไว้ในห้องเล็กๆ เช้าวันรุ่งขึ้นเขาก็พาเรากลับเข้าไปที่ลานคุณนั้นอีก และเราก็นั่งลงบนก้อนหินก้อนเดิมอีกครั้งหนึ่ง รอและได้แต่รอ บ่ายวันนั้น เจ้าหน้าที่เรียกเราเข้าไปข้างในแล้วพูดกับผมว่า “ฟังนะ เราจะไม่ขังพวกคุณ หรือยิงพวกคุณ เราจะพาพวกคุณไปสถานีรถไฟ และส่งพวกคุณขึ้นรถไฟ ออกไปจากที่นี่ได้แล้ว กลับไปกว้างโจวเสีย แล้วอย่ากลับมาที่นี่อีกเป็นอันขาด ถ้าไม่มีใบอนุญาต” ผมถามตัวเองว่า “มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อคืนนี้หรือ? ทำไมเขาจึงปล่อยผมหลังจากที่ต้องผ่านขั้นตอนให้ยุ่งยากเพื่อให้ผมรับสารภาพ? นี่เป็นกลลวงหรือเปล่า?”

เขาพาเราไปยังสถานีรถไฟ และส่งเราขึ้นรถไฟ เมื่อผมมาถึงกว้างโจว ก็ไม่ได้มีทหารมารอผมอยู่ ผมพูดกับตัวเองว่า “เป็นความจริงหรือนี้! ผมเป็นอิสระแล้ว! มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่?” จนถึงทุกวันนี้ผมก็ยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ผมอยู่ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนใหม่มาเป็นเวลาเจ็ดปี และผมรู้ว่าพวกเขาจะไม่มีเมตตาหรือความกรุณา พระเจ้าจะต้องทำอะไรบางอย่างกับผู้บัญชาการคนนั้นในคืนนั้นแน่นอน

และยิ่งกว่านั้น เจ้าหน้าที่ที่ไม่ได้บันทึกเหตุการณ์นี้ในสมุดพกของผมด้วยซ้ำ เมื่อคุณเดินทางไปไหนมาไหนในประเทศจีน คุณจะต้องพกสมุดเล่มเล็กๆ ของทางการ ติดตัวไปด้วยเพื่อจะติดตามการเคลื่อนไหวของคุณได้ ตัวอย่างเช่น ถ้าคุณจะเดินทางจากเซียงไฮ้มาที่กว้างโจว คุณจะต้องแจ้งการเดินทางของคุณกับตำรวจเมื่อคุณมาถึง ในสมุดพกเล่มเล็กๆ ของผมควรจะมีบันทึกไว้ว่า ผมพกอาวุธที่อันตรายมาด้วย และผมได้เข้าไปในเขตหวงห้ามในเสินเจิ้นโดยไม่มีใบอนุญาต ผมได้ถูกจับกุม ผมได้รับสารภาพด้วยข้อหาอาชญากรรมที่มีโทษถึงตาย หรืออย่างน้อยก็ต้องถูกส่งไปทำงานหนักในค่าย การที่ไม่มีบันทึกดังกล่าวนี้ ทำให้ผมยิ่งประหลาดใจมากขึ้น เพราะเจ้าหน้าที่จะต้องเก็บบันทึกของเหตุการณ์นี้เอาไว้แล้วในแฟ้มของเขาเองในเสินเจิ้น แต่เขาก็ไม่ได้บันทึกอะไรเลยลงในสมุดพกของผม เพราะถ้าเขาบันทึกไว้เช่นนั้น ผมก็คงไม่ได้มายืนอยู่ตรงนี้ต่อหน้าพวกคุณในวันนี้ ผมคงจะไม่สามารถออกจากประเทศจีนได้ เพราะผมจะต้องถูกขึ้นบัญชีดำว่าเป็นผู้ต่อต้านการปฏิวัติ นี่เป็นประสบการณ์กับการอัศจรรย์ครั้งแรกของผม

ลงสู่จุดต่ำสุด

หลังจากกลับไปถึงเชียงใหม่ ผมก็เจอกับปัญหา ผมต้องรักษาสัญญาของผมที่จะรับใช้พระเจ้าไปตลอดชีวิตของผม ผมรู้สึกตะขิดตะขวงจริงๆ ผมให้สัญญามากเกินไปไหม? ผมน่าจะให้สัญญาที่น้อยกว่านั้น เช่น จะไปคริสตจักรทุกวันอาทิตย์ตลอดชีวิตที่เหลือของผม! บางทีเหตุการณ์ทั้งหมดอาจเป็นแค่เรื่องบังเอิญก็ได้ บางทีอาจจะมีคำอธิบายของมนุษย์ในเรื่องการถูกปล่อยจากคุณนั้นก็ได้อีก ถึงอย่างนั้น มันอาจไม่ได้เป็นการอัศจรรย์สักหน่อย

ชีวิตในเชียงใหม่เริ่มยากลำบากขึ้นเรื่อยๆ สำหรับผม อากาศกำลังหนาวเย็นมาก ผมไม่รู้เลยว่าคุณพ่อคุณแม่ของผมอยู่ที่ไหน เงินก็กำลังจะหมด เพื่อนฝูงก็ทิ้งผมเพราะกลัวว่าผมจะขโมยเงินจากพวกเขาในเวลาไม่นาน ผมต้องเสียเพื่อนทั้งหมดไป เว้นก็แต่ลูกชายของคนกวาดถนนคนหนึ่ง เมื่อก่อนนี้ในยามที่ผมมั่งคั่ง ผมยอมรับเขาเป็นเพื่อนเพราะเขาเป็นคนดี แต่คุณพ่อของผมอับอายที่ผมคบกับลูกของคนชั้นแรงงานที่ไม่มีการศึกษา แต่ในที่สุด เขาก็แพ้ที่พิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์เพียงคนเดียวของผม เขายอมให้ผมพักในห้องเก็บของ เพื่อที่ผมจะได้ไม่ต้องนอนข้างนอก ผมเริ่มจนลงและจนลง ผมขายนาฬิกาและทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของผมที่มีอยู่เพื่อซื้อหาอาหาร การทำเช่นนี้ช่วยให้ผมอยู่รอดต่อไปได้อีกเดือนหรือสองเดือน

พระเจ้าทรงกำลังการาบผม พระองค์ทรงดึงผมจากจุดที่มีฐานะและสิทธิพิเศษสูงสุดให้ลงมาต่ำสุดเหมือนเด็กข้างถนน เหมือนเด็กข้างถนนอย่างแท้จริง เพราะผมต้องอาบน้ำที่ก๊อกน้ำกลางแจ้งที่คนมาใช้สำหรับล้างรถของพวกเขา ผมไม่สามารถจะซักเสื้อผ้าได้ เพราะผมไม่มีเสื้อผ้าจะเปลี่ยน เสื้อเชิ้ตสีขาวของผมกำลังเปลี่ยนเป็นสีเหลือง ผมกำลังมีประสบการณ์เหมือนกับคำอุปมาเรื่องบุตรหลงหาย

พบกับพระเจ้าครั้งต่อไป

เมื่อเพื่อนในโลกนี้ทอดทิ้งผมไปหมด ผมก็เริ่มสงสัยว่าแล้วพวกคริสเตียนเป็นอย่างไร ผมจึงเดินเรื่อยๆ ไปที่คริสตจักรแห่งหนึ่งโดยไม่รู้เลยว่า ผมจะพบอะไรบ้างที่นั่น ในเวลานำ้อัศจรรย์ของพระองค์นั้น พระเจ้าได้ทรงจัดให้ผมไปถึงตรงกับเวลาประชุมของคริสตจักรพอดี ผมเคาะประตู และผู้ที่มาเปิดประตูก็ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ปกครองคนที่ผมเคยเยาะเย้ยนั่นเอง! เขาจำผมได้แล้วยังพูดว่า “อริค! เข้ามาสิ!” เขาเป็นคนที่ยิ้มแย้มและใจดีมาก จนผมรู้สึกได้ว่ามีความแตกต่างในคริสเตียนเหล่านี้ ผมไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมพวกเขาถึงไม่ได้เก็บความโกรธแค้นที่ผมเคยเยาะเย้ยพวกเขา ตอนแรกผมก็ชอบความใจดีของพวกเขา แต่ไม่นานผมก็เริ่มสงสัยว่า พวกเขาพยายามจะทำให้ผมเปลี่ยนศาสนาโดยมีแรงจูงใจแอบแฝงหรือเปล่า? แต่ต่อมาผมก็คิดได้ว่า ถึงแม้พวกเขาจะชักจูงให้ผมเปลี่ยนศาสนาได้ แล้วพวกเขาจะได้อะไรจากคนที่ไม่มีทั้งเงินหรือทรัพย์สินสมบัติใดๆ เลยอย่างผมเล่า?

เมื่อใกล้จะถึงคริสต์มาส หญิงคนหนึ่งมาคริสตจักรพบกับผมว่า “ถ้าคุณไม่มีอะไรทำในวันคริสต์มาส ก็เชิญมาดื่มน้ำชาที่บ้านของฉันด้วยกันกับพี่น้องในคริสตจักรสิ”

คำเชิญของเธอทำให้ผมสงสัย แต่การเป็นคนที่คุ้นชินอยู่กับความทวิโหย ทำให้ผมไม่อาจปฏิเสธคำเชื้อเชิญของเธอได้ เมื่อถึงวันคริสต์มาส ผมก็ต่อสู้กับตัวเองตลอดบ่ายวันนั้น พยายามจะตัดสินใจว่าจะไปหรือไม่ไปดี จนกระทั่งมืดค่ำนั้นแหละ ผมจึงตัดสินใจไปที่บ้านของเธอ ผมมาถึงช้ามากจนแขกกลับไปกันหมดแล้ว ผมรู้สึกชายหน้าจึงพูดว่า “ขอโทษที่ผมมาช้า ผมว่าจะกลับเลย” แต่หญิงท่านนั้นอ่อนวอนให้ผมเข้าไปข้างใน ทุกคนกลับไปกันหมดแล้ว ยกเว้นพี่คนหนึ่งชื่อ เฮนรี ซอย⁴

เฮนรีเป็นคนกวางตุ้ง ซึ่งมาอาศัยอยู่ในเซี่ยงไฮ้นานแล้ว เขาเป็นนักวิจัยเคมีที่เก่งมากที่ได้คิดค้นสูตรหลายอย่าง รวมถึงน้ำหมึกพิเศษ และน้ำยาเคมีสำหรับการถ่ายภาพ ซึ่งประเทศจีนไม่สามารถผลิตได้ในเวลานั้น ทันทีที่ผมเริ่มพูดคุยกับเฮนรี ผมรู้สึกได้เลยว่าเขามีบางสิ่งที่แตกต่างจากคนอื่น เขามีคุณสมบัติบางอย่างในฝ่ายวิญญาณ เขาเริ่มพูดถึงพระเจ้าและพระเจ้าทรงเป็นจริงกับเขาอย่างไร แต่ผมคิดว่าเจตนาของเขาก็คือต้องการให้ผมเปลี่ยนศาสนา ผมจึงค่อยๆ หมดความสนใจและหยุดฟังเขา เขายังพูดไปเรื่อยๆ แต่ผมกลับใจลอย ทันใดนั้นความสำนึกอย่างแรงก็แทงใจผมอย่างที่ผมไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน ในวินาทีนั้น พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทำให้ผมสำนึกเกี่ยวกับความทะนงตัวของผม ยิ่งกว่านั้น พระเจ้ายังทรงเตือนผมถึงคำสัญญาที่ผมเคยให้กับพระองค์เมื่ออยู่ในลานคูก ความสำนึกนั้นแรงมากจนทำให้ผมตระหนักว่ามันเป็นความจริง ผมได้พบกับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

ขณะที่เฮนรีกำลังพูดอยู่นั้น ผมพูดขึ้นว่า “หยุดเถอะ!” คำนี้ทำให้เขาแปลกใจจึงถามผมว่า เขาพูดอะไรผิดไปหรือ ผมตอบว่า “เปล่าเลย ผมอยากยอมรับพระเจ้าเดี๋ยวนี้เลย! ผมจะต้องทำอะไร?”

เขาบอกว่า “อย่างนั้นก็คุกเข่าลงด้วยกันกับผม พระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ และเจ้านายเหนือเจ้านาย คุณต้องมาหาพระองค์ด้วยความถ่อมใจ”

เมื่อเราคุกเข่าลงแล้ว ผมถามเขาว่า แล้วจะต้องทำอะไรต่อไป เขาตอบว่า “เราจะอธิษฐานด้วยกัน ให้อธิษฐานจากใจของคุณ” ผมถามเขาว่าจะอธิษฐานอย่างไร เขาตอบว่า “ให้บอกกับพระเจ้าอย่างง่ายๆ ในสิ่งที่อยู่ในใจของคุณ สาราภาพความผิดบาปของคุณ และขอบคุณพระองค์สำหรับพระเมตตาและความรักที่ช่วยให้รอดของพระองค์” เมื่อผมเริ่มอธิษฐาน ผมรู้สึกว่าทั่วบริเวณนั้นสั่นไปหมด ทุกสิ่งทุกอย่างในห้องนั้นสว่างไสว เหมือนมีคนเปิดไฟฟลัดไลท์ที่สว่างจ้าไปทั่ว โดยปกติแล้วผมเป็นคนที่ไม่ขึ้นกับอารมณ์ความรู้สึก ผมจึงงงที่ทุกสิ่งในทีนั้นกำลังสั่นไปหมด ในจุดนั้นเองผมได้มอบชีวิตของผมให้กับพระเจ้า และมีสิ่งที่ลึกซึ้งเกิดขึ้นกับผม ทั้งชีวิตของผมเปลี่ยนไป พระเจ้าได้ทรงเข้ามาในชีวิตของผม และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการก้าวเดินที่ยาวนานของผมกับพระองค์

⁴ Henry Choi